

L'OFICI DE RAJOLER A VILASSAR

Narració a càrrec de Enric Ortgea, director Museu Arxiu de Vilassar de Dalt.

Autor pòdcast: Josep Vilademunt, Secció de Ciències de la Natura del Museu Arxiu de Vilassar de Dalt

Localització: Vilassar de Dalt

Ens han anomenat *teulers*, *terrers* i *rajolers*, però tots hem fet sempre la mateixa feina: obrar peces de terrissa per bastir les llars. Exercíem l'ofici a l'aire lliure, de sol a sol. En dies freds esllavissàvem les terreres d'argila de Vallmorena amb pics i magalls i l'apilàvem amb xapos. En dies calorosos, a cabassos carregàvem la terra roja en carros de trabuc tirats per matxos i la portàvem als forns d'obra de la Fornaca, del veïnat d'en Parera i de mas Vidal, on l'escampàvem a l'era i l'afinàvem, primer desfent els terrossos amb un martell i després aixafant-la amb un rodet de pedra. Ben fina, la remullàvem amb aigua dins una bassa per enllotar-la i pastar-la: en dèiem *anar a pastar fang*.

Amassat el fang, el portàvem a l'era amb carretons, omplíem a mà un motlle de fusta, l'allisàvem, trèiem el motlle i, apa, tornem-hi. Deixàvem les peces exposades al sol, i a mig assecar les picàvem per aplanar-les i escairar-les. Seguidament, les apilàvem en plec de llibre o en espiga, sota el porxo, obert als quatre vents, perquè s'acabessin d'assecar. Mentrestant, ateseràvem el forn amb feixines i costals portats pels boscaters, esperant que tinguéssim prou peces per enforar. Encès el forn, la cuïta durava una setmana.

Ens diem Comas, Finet, Boatella, Samon, Gasull, Xifra, Sala, Puig... i amb les nostres mans i l'ajuda de terra, aigua, aire i foc, hem obrat els totxos, els maons, les teules, els pitxolins, les rajoles, les toves i els cairons que cobreixen els terres, les parets i les teulades dels masos i les cases de cós de Vilassar. Avui, a només uns quants us deu quedar el record de la societat *dels rajolers*, el nostre lloc de trobada i esbarjo, sota el patronatge de Nostra Senyora del Carme.